

საქართველოს პრეზიდენტი ივანესალიმი

არიელ ბარონი და მიხეილ სააკაშვილი.

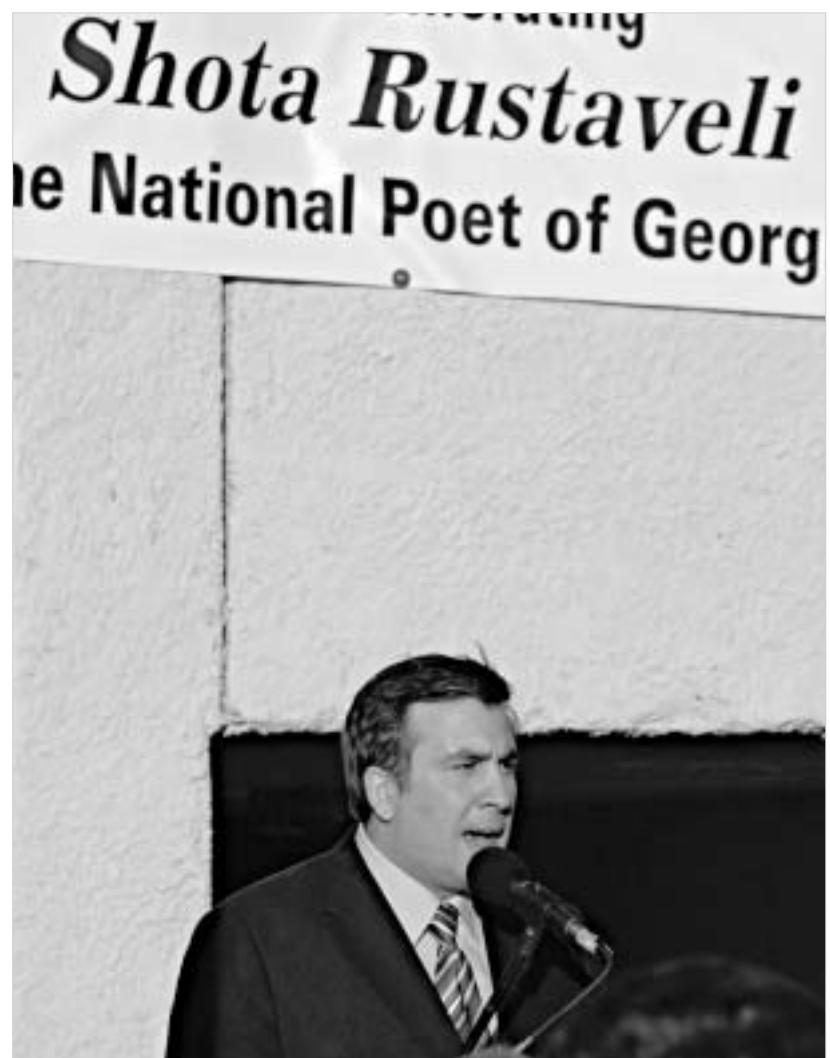
ასეთი დაცვით პრეზიდენტების უსაფრთხოება გარანტირებულია.

შეხვედრა შიმონ პერესთან

ქართულ სათვისტომოსთან შეხვეძრაზე.

გამოსვლა შოთა რესთაველის სახელობის ქუჩის გახსნაზე.

ვიზიტი იერუსალიმის პატრიარქთან.

თანამედროვე იერუსალიმი.

შოთა რესთაველის ფრესკასთან.

გოდების კედელთან.

მაცხოვრის საფლავზე.

მიხეილ სააკაშვილი ისრაელის სამხედრო-სამრეწველო კომპლექსით დაინტერესდა.

ბადრი ვადაჭკორიას ფოტოები

კურსი განვითარება და მოვლა

አንበሳ ከስደድር በኋላ

"ଓଡ଼ିଆ"

დიანკო კარრალერო-ესპინოსა. "მათქმევინე"

კულტურის განვითარების საერთაშორისო ფონდ „ტატოს“ დაარსება ჩემთვის, როგორც ტატო კოტეტიშვილის, ჩვენი თაობის ერთ-ერთი ყველაზე ნიჭიერი, არაორდინარული და კოლორიტული ნარმომადგენლის ბავშვობის მეგობრისთვის, ძალიან სასიამოვნო, მოულოდნელი და გულისამაჩუქებელი იყო. ტატო კოტეტიშვილმა თავისი ხანმოკლე ცხოვრება მხოლოდ ნიჭი, ჭეშმარიტ ბოჰემურობაში, შემოქმედებით ძიებაში და თავისუფლებაში გაატარა, ანუ ყველაფერ იმაში, რაც ხელოვნებისთვის ასეთი აუცილებელი თანმყოლი პირობებია. ტატო ყველაფერში ნოვატორი, მეამბოხე, ყოველგვარი ნორმებისა და ღოგმების დამანგრეველი, ჩვენს თაობაში ეპატაჟის შემომტანი და ყოველივე ახლისა და თამამის, ნიჭიერისა და თვითმყოფადის შემჩენელი და შემფასებელი იყო. ამიტომაც სრულად ლოგიკური მომენტები, რომ ფონდი „ტატოს“ მიერ განხორციელებული პირველი პროექტი საქართველოში დღემდე, ფაქტობრივად, არარსებული, თანამედროვე ბალეტის განვითარებას მიეძღვნა. ჩემი აზრით, ძალიან დასაფასებელია, რომ კუბის სახელმწიფო მოდერნ ბალეტის დასის სოლისტმა დიანკო კარალერო-ესპინოსა ტატო კოტეტიშვილის პიროვნული არაორდინარულობით მოიხიბლა, დაინტერესდა, თავისებური პატივი მიაგო და ტატოს სახელმის ფონდის ახალი პროგრამის ერთ-ერთ ინიციატორობაზე და სოლო გამოსვლაზე დათანხმდა. ბოლო ნლებში ქართული კლასიკური ბალეტი ისეთ სავალალო მდგომარეობაში იყო, რომ თანამედროვე ბალეტისთვის სულ მთლად არავის ეცალა, მასზე არც კი ვოცნებობდით. აქედან გამომდინარე კი გულაბიდილად გეტყვით, რომ თანამედროვე ბალეტში ცოტა რამ

კამებეგება და სანახაობას სრულიად ზედაპირულ-დილეტანტურად, მხოლოდ ემოციის თვალსაზრისით ვაფასებ. ამიტომაც, სამეფო უბნის თეატრის სცენაზე დიანკო კარალერო-ესპინოსას მიერ შესრულებულ სოლო ნახარმოებს - "მათქმევინე" - ქორეოგრაფიის ნოვატორობის, შესრულების მანერისა და ხარისხის მიხედვით ნამდვილად არ გავარჩევ. ერთს კი ვიტყვი, რომ ნარმოდგენის მსვლელობის ხანძოელე დროის მანძილზე სცენას, მოცეკვავეს, მის პლასტიკას, მკვეთრ, რითმულ მოძრაობებს, ტემპერამენტს, ემოციურობას, სამსახიობო და საცეკვაო ნიჭს, ჩემთვის სრულიად ახლობერ ქორეოგრაფიას ინტერესით ვუყურებდი, კუბური რითმებით გაჯერებულ თანამედროვე მუსიკას ვუსმენდი და ვცდილობდი გამეგო, ამომეკითხა და შემეგრძნო ვყელაფერი, რისი თქმაც მოცეკვავეს უნდოდა.

ტილ კაფეში თურმე მხოლოდ წინასა-ნარი ჩანერით უშეგვენ. არასდროს და არსად გამიგია კაფეში ყავის და-სალევად ადგილის დაჯავშნის სის-ტემა. კაფეს ადმინისტრაციის ამგვა-რმა პრეტენზიულობამ საკმაოდ გაგ-ვაღიანია და უარყოფითი შთაბეჭ-დილებების გასაქარწყლებლად და საღამოს გადასარჩენად, ერევლეს ქუჩისკენ ფეხით გავისეირნენ, სად-აც სწორედ ტატო კოტეტიშვილის და ნანახი წარმოდგენის შესაბამისი, ყოველგვარ ბურჯუაზიულ მექანო-ბას მოკლებული აურაა. გუგა კოტე-ტიშვილის პატარა სახელოსნოს მი-ვადექით, ექსპრომტად ქუჩაში გამო-ტანილ, ლამაზ, ჭრელ სუფრაგადა-ფარებულ მაგიდას შემოვუსხედით, თანამედროვე ბალეტისგან მიღებუ-ლი შთაბეჭდილებები გავარჩიეთ, ტატო გავიხსენეთ, გუგას ესთეტიკ-ით დავტებით, ჩაი და ცუდი ჩამოსასა-ხელი ღვინო დავლით და ნამოსუ-

ლი წვიმის მიუხედავად, მაინც არ დავიშალეთ. მალე კუბელი მოცეკვა-ვე დიახო კარალერო-ესანინოსა და მისი კოლო, ნატო ფირცხალავაც შე-მოგვიერთდნენ, ერევლეს ქუჩის ქვა-ფენილზე გუგამ ლამაზი, დაფლეთი-ლი ხალჩები დაფინა, რომლებიც ერთ წუთში ნაცნობებით შეივსო და საკმაოდ გვიან ლამეზდე, ყოველგვა-რა ჩანერების, წინასწარი რეზერვი-რებისა და ე.წ. ფეის-კონტროლის გარეშე სრულიად განსხვავებული ასაკის, პროფესიის, შეხედულებები-სა და მენტალიტეტის ადამიანები პი-რდაპირ ქუჩაში ვისხედით და ტატო კოტეტიშვილისთვის და, როგორც გაირკვა, კუბელი მოცეკვავისთვის-აც ასეთი ორგანული, ღირებული, თავისუფალი, მეგობრული, უპრეტე-ზზიო, შემოქმედებითი განწყობით ვტკბებოდით.

იმ საღამოს ტატომ ჩვენ ახალი კუბელი მეგობარი შეგვიძინა.

არართული მოწვევების განვითარების სამინისტრო

ხემი, როგორც ერთი რიგითი ძა-
ყურებლის აზრით, მეორე ისეთი ქა-
რთული ფილმი არ არსებობს, რომე-

ლიც "არაჩვეულებრივ გამოფენაზე" მეტად სახალხო გამხდარიყო, რომლის გემოვნებიანი, დახვეწილი, დღეს ასეთი დეფიციტური იუმორი, ქართული იუმორის კლასიკად იქნებოდა აღიარებული, რომლის ნებისმიერი ფრაზა - "Скорей, скорей, в постель, постель", "შენ ის პიპინია არა ხარ, პორტ-არტურიდან ხაკუთარ ცხენს რომ გამოასნარი", "ასეთი ჩვენ ქალაქში დიმიტრია გელოვანი", "Защищайся несчастный Немцович", "Сам выбирай колор и сам крась", "Волга, волга, мать родная", "ისეთი тетри, тетри", "თვალი გავს? გავს. ცხვირი გავს? გავს" და უამრავი სხვა, დიდსა თუ

პატარას, მთელ ერს ზეპირად ეცო-
ლინება, ათწლეულები ემახსოვრება.
მეორე ისეთი ფილმი დამისახელეთ,
სადაც ქართული კულტურის, ინტე-
ლიგენციის ამდენი, ასეთი კოლო-
რიტული წარმომადგენელი იქნება
დაკავებული. მითხარით ფილმი,
რომელიც თავისი განუმეორებელი
სითბოთი, ადამიანურობით, ჰუმა-
ნურობითა და სიღრმით ერთდროუ-
ლად ასე გაცინიებდეს, გატირებდეს
და გაფიქრებდეს. მეორე ისეთი ფი-
ლმი დამისახელეთ, რომლის სანახა-
ვად მუდამ მზად ხარ და ყოველ ჯე-
რზე, როგორც პირველად, ისეთი
სამოვნებითა და განცდით უყურ-
ებ. დამისახელეთ ფილმი, რომლის

თითოეული პერსონაჟი - პიპინია, აგული, გლაფირა, ძავლეგი, აკიმი, თინას ძმები, ქვრივი თუ სხვები, ჩვენი ცხოვრების ნაცნობი, საყვარელი, დაუკინწყარი, მუდმივი მეგზურები იყვნენ. ადამიანი არ არსებობს, რომელსაც სკოლაში, კლასში რადიატორთან მჯდომი კლასელი - ვალოდია ჯინჭარაძე არ ჰყოლოდა. არ არსებობს ცხოვრებისეული სიტუაცია, რომელთანაც "არაჩვეულებრივი გამოფენის" ნებისმიერ, იუმორისტულ თუ სევდიან კპიზოდს, პარალელი არ ჰქონდეს. დამისახელეთ ფილმი, რომელიც ასევე ხშირად გვაგონდებოდეს, უციტირებდეთ და მუდამ გვეღიმებოდეს. არ

არსებობს ფილმი, რომელიც ბეგიების და ბაბუქების, შვილების და ახლუებების, შვილიშვილების თაობისთვის საცერტნაირად საყავარელი, გასაგები, გულწრფელი, ნაღდი, სუფთა მარტივი და გენიალური იყოს. მეორე ისეთი ფილმი დამისახელეთ რომელმაც დროს ასე გაუძლო.

"არაჩვეულებრივი გამოფენა ერთი, საოცრად ოპტიმისტური ფრაზით მთავრდება - "მე ამისგან გავაკეთებ!" ეგბა, ქართული კინო მართლაც როდისმე გამოცოცხლდება და "არაჩვეულებრივი გამოფენის მიახლოებით მსგავს რამეს მაინც კიდევ გააკეთებს. ყოველ შემთხვევაში რეზონ გაბრიაძემ, ელდარ შენგელაი

ამ, დიმიტრი ერისთავმა, გია ყანჩელმა, გია გერსამიამ, ჯანო კახიძემ, გურამ ლოროთქიფანიძემ, ვასილ ჩხანდემ, ლოდო აბაშიძემ, სალომე ყანჩელმა, თემიკო ჩირგაძემ და ფილმის შემქმნელმა უამრავმა სხვა პიროვნებამ ქართული ნიჭი ისე შთამბეჭდავად გვარნებუნა, რომ დღესაც, 35 წლის შემდეგ, მე, ისევე როგორც ათასობით სხვა მაყურებელს, ქართული კინოს, ჭეშმარიტი იუმორის, გემოვნების, შინაგანი კულტურის, ადამიანურობის, ინტელიგენტობის, სამშობლოს, საჯმის, ადამიანის სიყვარულის და დაუკინარის თვითმყოფა-დობისა და კოლორიტის მქონე თაობის უკვდავების მჯერა.

სამ ნიცითი და სამ გარებაზო?

თუ არა, რომელიმე ჩინოვნივის აგ-
არაქს ისედაც მიადგებით. აი, რამ-
დენად ადვოლად და უსაფრთხოდ
მიაღწევთ კიკეთმდე, ახალდაბამ-
დე ან განსაკუთრებით, წვერამდე,
ეს უკვე მხოლოდ თქვენ და თქვენი
მანქანის შესაძლებლობებზეა და-
მოკიდებული. "პრესტიჯულა" წყნე-
თი მთავრდება და ოდესაზე დაგე-
ბული ასფალტი საერთოდ ქრება,
სამაგიეროდ, არაციოლური და გა-
უმართლებელი ნაგავსაყრელები
იწყება.

წლების განმავლობაში ჩვენი
ოჯახი კიევთში ისვენებს და კვირა-
ში რამდენჯერმე დატვირთულს ას-
ვლა მიწევდა, თუმცა უკან ჰერიად
უფრო მეტად, ოღონდ, ნაგვით სავ-
სე პარკებით დატვირთულს მიხდე-
ბოდა დაბრუნება. ნაგავი თბილისა-
მდე წესიერად მომქინდა და ვაკის
პირველივე სანაგვე ბუნერში ვაგ-
დებდი. წელს ნაგვის პრობლემის
საკითხში კიკეთს ოდნავ ეშველა და

ორ დღეში ერთხელ მანქანამ დაიწყო სიარული, რომელსაც კი კეთის დამსვენებლები გულის ფანჯალით ველოდებით და საქორნილო ფაეტონივთ უკან მივსდევთ. კი ეთში ნაგვის მანქანა კი გამოჩნდა, მაგრამ გზაზე ყვავილებივთ მიმობნეული ნაგვის ფერადი პარკებს რაოდენობა ოდნავაც არ შემცირებულა. ამიხსენით, ნორმალურია, რომ გზის მთელ მონაკვეთზე ერთი ბუნკერიც არ იდგეს და წყნეთის, ახალდაბის ან ბეთანიის ყველა დამსვენებელი იძულებული იყოს, თბილისისკენ მიმავალი ნაცნობი თუ უცნობი ნაგვით დატვირთოს, ან ქვეყნის ეკოლოგიურ კატასტროფაში აქტიური მონაწილეობა მიიღოს და ნაგვი ტყეში, მინდორში ან პირდაპირ გზის პირას დააგდის?! წყნეთი-კიკეთი, წყნეთი-ახალდაბის ულამაზესი გზა ნაგვის საყრელად არის გადაქცეული, სადაც მათზე მოთარებები, კარგად მოსუჯებულ ღორებებს,

რომლებსაც, სხვათა შორის, ჩვენვე მივიღოთმევთ, და უპატრონო ავ ძალ-ლებს რამენაირად გვერდი უნდა აუაროთ; თუ ფანჯრის აწევა ვერ მოასწარით, ნავეს სრულიად არა-სასიამოვნო, ჯანმრთელობისთვის სახიფათო სურნელი უნდა შეიყობოს ით და უწებლიერ გარდაბნის, ჩემი აზრით, უდანაშაულო გამგებელი, ან უფრო ლოგიურად, მაგრამ ასე-ვე უდანაშაულო ქალაქის მერია ან წყნეთის გამგებელი მოიხსენიოთ, რომელსაც უფლებამოსილება და პასუხისმგებლობა წყნეთის დამთა-ვრებისთანავე უმთავრდება. არ ვი-ცი ვისთან, რომელ ერთ უწყებასთან უფრო უნდა გვკონდეს პრეტენ-ზია, მაგრამ სანიტარული მდგომა-რეობა რომ საგანგაშოა, ამაში, იმე-დი მაქეს, ყველა დამსვენებელი და-მეთანხმება. შორეულ გარდაბანს ხმას ვერც კი მივაწვდენთ; თბილის-ის მერია, რომლის თანამშრომელთა უმრავლესობის ოჯახები, დარწმუ-

ნებული ვარ, წყნეთში, ან სადმე ახ-ლომახლო ისვენებენ (თუმცა ისეთ ასაკში არიან, შეიძლება დღედები თა-ვად ასვენებენ), ჩვენ რა შუაში ვარ-თო იტყვის; წყნეთის გამგებელს კი, ალბათ, სისულელებისთვის არ სცალია. ჩვენ კი ამასობაში ნაგავში ჩავითხრჩვებით.

მაინტერესებს, ურთიერთგადა-ბრალების, პასუხისმგებლობის თა-ვიდან აცილების, დემაგოგიური პა-სუხების დრო როდის დამთავრდება, ელემენტარულ ადამიანურ ყოფას როდის მოვლება, როდის დაფიქრ-დებიან იმაზე, თუ ვის რა ეკუთვნის და როდის მიხვდებიან, რომ წყნეთ-იც, კიკეთიც, კოჯორიც ჩვენ ყველ-ას ერთად გვეკუთვნის, ჩვენი მისავ-ლელი, გასასუფთავებელია. და თუ ადამიანური სახე გვინდა შევინარ-ჩუნოთ, ლორებივით ნაგავში არ ვი-ცხოვროთ, თავი არ ვიტყუოთ, რომ შვილებს უანგბადს ვასუნთქებთ - საქმე ყველას გასაკეთებელია.

